

havn, har det naturligvis maattet ligge overmaade nær at søge saa meget som muligt at nærme sig det System, som der gjælder, og det saa meget mere, som den modsatte Veie ikke var paaftabel, nemlig den at indføre en Formue- og Leilighedsstat i Kjøbenhavn i Stedet for den der gjældende Indkomstskat. Dette vilde være at vælte Alt over Ende, hvad de senere Lovgivninger have fastsat, idet de have været ledede af den Lante, at en Skat, beværende paa et blot og bart Skjøn, ikke lader sig indføre i en Kommune med en Befolkning som den, Kjøbenhavn har. Man vil altsaa se, at det ikke paa nogen Maade er for at skaanede Formuende, at jeg er gaaet til at foreslaa, hvad jeg har foreslaaet; men jeg har gjort det dels for at afhjælpe de Mangler, der ved Siden af de gode Egenstaber klæber ved Formue- og Leilighedsstaten, og dels under Hensynet til Nødvendigheden af, at man, naar man vil have den mellemkommunale Beskatning, maa nærme Principerne for Beskatningen i de enkelte Kommuner saa meget som muligt til hinanden. — Som ærede Medlemmer ville have bemærket, har jeg ikke anset det for nødvendigt at lade Leilighedsmomentet gjælde ganske ens; men naar man har sagt, at der var en altsort stor Forskjel mellem Kjøbenhavn, Kjøbstæderne og Landet, maa man ikke glemme, at de 500 Rd. for Kjøbenhavns Vedkommende indbefatte saa godt som alle Leilighedsmomenter, hvorimod dette ikke er Tilfældet for Kjøbstæderne eller for Landet med de 250 og 150 Rd. Foraaavd som det væsentligste Leilighedsmoment er tilstede, nemlig Familien, er der nemlig der givet et Tillæg i Forhold til Familiens Størrelse; men det er efter min Mening umuligt, eller i alt Fald forbundet med enorme Vanffeligheder at gjennemføre noget Saa-dant i Kjøbenhavn. Dermed er Leilighedsmomentet imidlertid ikke udtømt, thi der er ved Siden af givet Ligningskommissionen fuld Frihed til at nedfatte Statten overalt, hvor den finder, at Omstændighederne tale derved. — Hvad angaar Spørgsmaalet om den Skala, der er foreslaaet, har det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (Octavius Hansen) igaar ment, at en Skavant ved der var, at den ikke blev fortsat helt op igjennem. Jeg vil dertil sige, at denne Bemærkning vilde være rigtig, dersom Lovforslaget overhovedet havde indladt sig paa at anerkjende en stigende Skala. (Afbrydelse af Berg.) Det ærede Medlem siger, at det skulde det have gjort; men jeg mener, at det ikke burde være gjort, og jeg skal endvidere bemærke, at det ifjor nedsatte Udvalg i sin Indstilling til Hinget ikke med et Nuf har berørt Spørgsmaalet om en stigende Skala; man har altsaa dog ikke dengang fundet, at dette var et Spørgsmaal, der absolut trengte til at udgjøre et Led i den kommunale Beskatning. Jeg skal tilføie, at der er en meget stor Forskjel mellem en stigende og en synkende Skala, idet Hensigten med dem er forskjellig.

Hensigten med den synkende Skala er at lette dem, som man maa erkjende kun have Indtægter, der vanskelig kunne bære den fulde Skat, og sjøndt jeg indrømmer, at den Maade, som her er valgt, tildels fordi den skulde være fælles baade for Kjøbstæderne og for Landet, maaste kan have sine Ubequemmeligheder, har jeg dog troet, det vilde være den Maade, hvorpaa dette Spørgsmaal rettest stillede. Jeg kan for Øvrigt ikke gaa ind paa den Basis, som det ærede Medlem har opstillet, da den efter min Mening er en noget syggelig Udsøvelse af det Lighedsprincip, at man betegner de for en Familie nødvendige Udgifter efter den Grundsætning, at de skulde være ens for Alle. Det er en Sætning, som Livet i enhver Henseende modsiges, og jeg kan for mit Vedkommende ikke se rettere, end at den fører til Fornegtelse af Meget af det, man ellers maa erkjende for at være berettiget. Vil jeg f. Ex. se Sagen fra den Side, at Ligheden er tilstede, naar to Personer begge ere fritagne for Saan, maa jeg bemærke, at der ikke er den fjerneste Tvivl om, at det ene Menneskes Stilling i Livet gjør ganske andre Forbringer til ham, end et andet Menneskes Stilling gjør til ham. Naar man overhovedet skal have en Skattelov og ikke vil indrømme det vilkaarlige Skjøn mere Raaderum end nødvendigt, kan man ikke komme fra, at man maa binde sig til bestemte Negle og bestemte Summer, vel vidende, at de ikke passe i alle Tilfælde. Det er lagt mig til Last, eller i alt Fald har man anset det for at være en Feil ved dette Lovforslag, at det ikke har taget Hartkornbeskatningen med. Dette er en Sag, som slet ikke er mig fremmed, og jeg vil sige de ærede Medlemmer, at § 1 i Lovforslaget, som det fra Fjæst af kom fra min Saand, havde en Bestemmelse om at slaa Hartkornet fast for Sognenes Vedkommende; men jeg maatte erkjende, at det, naar dette skulde ske, ogsaa vilde være rigtigt at tage det med for Amternes Vedkommende, og jeg troede da at burde afsente at se, hvilken Skikkelse dette Forslag om den kommunale personlige Beskatning vilde faae, forinden jeg kom frem med det forresten korresponderende Spørgsmaal om at standse Foranderligheden i Beskatningen paa Hartkornet. Jeg troede saa meget mere at burde gjøre det, som dette efter Forholdene saa at sige er den eneste Indtægtskilde, Amtsrådene have, thi den Frihed, der er givet dem til at kunne fordele en vis Del efter Formue og Leilighed mellem Kommunerne, er foraaavd betydningsløs, saa længe der ikke er nogen Veiledning med Hensyn til Maaden, hvorpaa denne Fordeling skal finde Sted; man vil derfor ogsaa se, at den er grumme lidt brugt. En af Hensigterne med dette Lovforslag er ogsaa i denne Henseende at levere et brugbart Materiale for Amtskommunerne, for at de derefter kunne fordele den Del af deres Behov, som de maatte anse for at være nødvendig, ud over det Beløb, de have, naar Hartkornbeskatning